

NOVÁ MINISÉRIE
JANA HŘEBEJKA

POZADÍ UDÁLOSTÍ

 Česká televize

POZADÍ UDÁLOSTÍ

ČTYŘDÍLNÁ MINISÉRIE JANA HŘEBEJKA Z MĚSTA OLOMOUCE

RŮZNÉ PODOBY PARTNERSKÝCH VZTAHŮ | STŘETY AMBICÍ | UNIVERZITNÍ PROSTŘEDÍ | ZLOČIN A SEX

ČÍM VÍC TOHO UDĚLÁTE, TÍM HŮŘE SE VÁM EXPLIKUJE VAŠE PŘÍŠTÍ PRÁCE.

Pokusím se na to jít s veškerou upřímností. Chtěl bych, aby Pozadí událostí bylo chytré a elegantní jako některé z vrcholných filmů Woodyho Allena. Myslím hlavně ty s takřka detektivní zápletkou. Zločiny a poklesky, Match Point, Poznáš muže svých snů, Tajemná vražda na Manhattanu anebo Jasmíniny slzy.

Zápletka je detektivní, žánrem je to komedie, ale výsledkem by ideálně měla být originální filozofující moralita, stavějící na paradoxech současné společnosti a mezilidských vztahů.

Hrdinové jsou u Woodyho Allena většinou intelektuálové nebo alespoň lidé v takových profesích – profesori, lékaři, umělci, novináři, spisovatelé. Hrají je ti nejlepší herci, uplatňující herectví v nejlepších tradicích americké konverzační komedie 30. a 40. let s moderními výrazovými prostředky. O totéž budeme usilovat my.

Téma Pozadí událostí je naprosto dnešní: muži a ženy a jejich vztahy v době měnících se společenských rolí. Zločin slouží jako katalyzátor příběhu.

Vzorem nám je třeba film Čtverec nebo seriál Sedmilháčky. V žánru konverzační městské komedie mi bylo dobře ve třidvacetidílné sérii pro HBO Až po uši.

Autoři – Petr, Michal i já – známe prostředí vysoké školy skoro dokonale. V detektivním žánru se už pár let pohybují, od filmu Nevinnost přes pokus o nadhled a eleganci v Detektivcech od Nejsvětější Trojice až po temnou notu v Rédlovi, kterého Petr dramaturgoval. V Matějovi Chlupáčkovi a Maje Hamplové jsme našli nejen spřízněné producenty, ale i vítané generační oponenty a energické dramaturgy.

Jan Hřebejk

ANOTACE

Zločin a sex. Nové přístupy versus stereotypy. Různé podoby partnerských vztahů v druhém desetiletí 21. století. Teritoriem je univerzitní okresní město. Autory scénáře jsou dva dlouholetí vysokoškolští učitelé, mj. autoři úspěšných detektivek i komedií.

Čtyřicátníci Vojtěch Bohdanovský a Soňa Kostková jsou sourozenci. Vyučují anglickou a českou literaturu na Univerzitě Palackého v Olomouci. Oba prožívají krizi svých manželství: Vojtu s pětiletým synem nečekaně opustí žena, která se rozhodne radikálně řešit svoji touhu po uměleckém uplatnění. Soňa, připoutaná ke dvěma dětem, čelí manželovým nevěrám a jeho ponižující přehlíživosti.

Ve volném čase píše Vojtěch detektivky. Touto svojí činností je konzervativní části akademické obce trnem v oku. Soňa, inspirována bratrovou literární činností, svoji frustraci z nefungujícího manželství kompenzuje napsáním parodického erotického románu, který se rozhodne vydat pod pseudonymem. Její kniha Pozadí událostí se stane bestsellerem propíraným v médiích.

Do funkce děkanky filozofické fakulty je současně zvolena ambiciózní Alice Klusová, zastánkyně moderního genderového přístupu. Jejím programem je vymýtit veškeré projevy přežívajících sexistických stereotypů na škole, zejména v eticky sporných milostných vztazích mezi pedagogy a studentkami. Tuto prioritu svého programu prosazuje s nebývalou razancí. Do jejího hledáčku se dostávají pedagogové a studenti, kteří pomyslnou etickou hranici překračují.

Napjatá situace na fakultě eskaluje ve chvíli, kdy dojde k sexuálně motivované vraždě studentky, členky studentského divadelního spolku. Vyšetřováním případu je pověřena pětaticetiletá kriminalistka Lída Stehlíková, která žije v partnerském vztahu se ženou, s níž čeká rodinu...

POZADÍ UDÁLOSTÍ

ANOTACE DÍLŮ:

1. DÍL PARIDŮV SOUD

Soňa Kostková a Vojtěch Bohdanovský jsou sourozenci, oba učí na vysoké škole literaturu a oběma se rozpadá manželství. Soňa napíše pod pseudonymem skandální eroticky laděný román Pozadí událostí, který se stane bestsellerem, a ona se obává, aby někdo neodhalil identitu autorky. Vojtěchovi uteče jeho žena Hanka, protože se touží stát výtvarnou umělkyní, a on se musí starat o jejich pětiletého syna. V komplikované životní situaci pomáhá studentskému kroužku nastudovat Shakespearovu komedii Něco za něco. Studenty je přinucen rozhodnout spor, která ze studentek bude hrát hlavní roli.

Funkce děkanky se ujímá ambiciózní Alice Klusová, nekompromisně prosazující genderový program zaměřený na projevy sexismu ve škole a proti intimním vztahům mezi pedagogy a studenty. Na večírku pořádaném studentským divadelním spolkem, Vojtěch, ovlivněný rodinnou situací a podlomeným mužským sebevědomím, podlehne zájmu půvabné studentky Daniely, která s jeho přispěním získala hlavní roli, a stráví s ní noc. Když je o pár hodin později nalezena mrtvá v zákulisí divadelního sálu, stává se Vojtěch hlavním podezřelým ze spáchání bizarní sexuálně motivované vraždy. Jak se později ukáže, modus operandi se zdá být inspirován praktikami popisovanými v erotickém bestselleru, v utajení napsaném a vydaném jeho sestrou Soňou.

2. DÍL POZADÍ UDÁLOSTÍ

Případu sexuálně motivované vraždy studentky filozofické fakulty se ujímá tým kriminalistů vedený postarším vrchním komisařem Václavem Slámou. Jeho tým tvoří energická a inteligentní Lída Stehlíková, žijící v partnerském svazku se ženou. Její vůči menšinám předpojatý kolega Ondřej Zach si Lídu pro její orientaci stále dobírá. Díky tomu panuje v týmu vyšetřovatelů výbušné prostředí. Zatímco se Lída zaměřuje na výsledky a rozplétání vztahových vzorců mezi členy divadelního spolku a událostí na divadelních zkouškách předcházejících vraždě, Ondřej se zaměří na Vojtěcha Bohdanovského, kterého pokládá za hlavního podezřelého. Vyšetřování se odehrává v atmosféře soupeření obou vyšetřujících detektivů a je motivováno jejich vzájemnými postoji a animozitami.

Fakulta je ochromena tragickou událostí a tísnivou atmosférou způsobenou policejním vyšetřováním. Děkanka Klusová zvyšuje svoji aktivitu. Za podpory agilního pomocníka, servilního kariéristy proděkana Kamila Mrkvičky, se zaměřuje na nekorektní vztahy mezi studentkami a profesory. Exemplárním případem nepřipustného vztahu je pro ni otevřené partnerství mezi vedoucím katedry bohemistiky Mojmiřem Mádlerem a vedoucí studentského divadelního spolku, sebevědomou Klárou Machovou. Detektivní rekonstrukce okolností vraždy přináší víc otázek než jasných odpovědí. Násilí, jemuž byla oběť vystavena, u Lídy posiluje pochybnosti o Vojtěchově vině. Svědectví děkanky Klusové o atmosféře na škole, kterou se ona snaží svými postupy měnit, naopak utvrzuje Ondřeje Zacha v jeho přesvědčení o tom, kdo zločin spáchal.

3. DÍL STŘET ZÁJMŮ

Tragické události, které se odehrály na fakultě, vedou děkanku Klusovou k radikálnímu postupu. Předvolá si vedoucího katedry Mádlera, obviní ho ze střetu zájmů a neetického chování vedoucího k podezření z protežování studentky, s níž udržuje milostný poměr. Děkanka mu naznačí, že jeho angažmá na škole je u konce, pokud svůj vztah se studentkou neukončí. Detektivové dále v soukromí a osobních vztazích mezi studenty odhalují závislosti, žárlivosti a nenaplněné milostné city, ponížení a osobní ambice. V soukromí hlavního podezřelého je zajímavá jeho rozklížené manželství a podivné zmizení manželky. Z důvodu, že je vyšetřován policií v kontextu se sexuálně motivovanou vraždou studentky, se kterou měl poměr, je pozice Vojtěcha Bohdanovského na fakultě vážně ohrožena. Společně s kolegou Mádlerem se ocitají v pozici nežádoucích vyděděnců.

Jejich otrěsené pozice se rozhodne bránit Mádlerova partnerka Klára Machová. Má totiž trumf – tajemství, které hodlá pro záchranu partnera využít. Za úplatu napsala dizertační práci za kariéristického proděkana Mrkvičku. Rozhodne se jej nyní vydírat, aby Mrkvička přiměl děkanku prodloužit pracovní smlouvu s Mojmiřem Mádlerem. Vyšetřovatelka Lída Stehlíková, přesvědčená, že pachatel se skrývá mezi deseti členy divadelního spolku, a vybavena novými svědectvími a indiciemi, podnikne křížový výslech všech členů, který snad povede k průlomu vyšetřování a potvrzení její vyšetřovací verze.

4. DÍL ROŠÁDY

Kriminalisté rozkrývají vztahový vzorec, motivaci i okolnosti, které k usmrcení studentky vedly. Objevují se rozpory vedoucí detektivy k postupnému vylučování několika podezřelých. Soňa Kostková konečně sebere odvalu a rozhodne se i s dětmi odejít od manžela, který ji ponižoval a urážel svými nepokrytými nevěrami. Dočasný azyl najde v domácnosti svého bratra Vojtěcha, na němž stále ulpívá podezření z vraždy a jemuž hrozí vyhazov. Povede vyšetřování okolností vraždy k vynucenému přiznání autorství románu, který inspiroval pachatele? Dalším adeptem na výpověď z práce by se tak stala Soňa Kostková, autorka skandálního populárního románu.

Radikálním personálním krokům děkanky však brání přiznání proděkana Mrkvičky. Nechal za sebe napsat dizertační práci studentku Machovou, která jej vydírá. Klusová je Mrkvičkovým podvodem šokována. Její úloha strážkyně a prosazovatelky etiky a morálky je zpochybněna. Děkanka pochopí, že je kompromitována, a stojí před rozhodnutím svoji situaci rozhodně řešit. Vyšetřování se ocitá ve zdánlivě patové situaci. Jak se vyšetřovatelce Stehlíkové nakonec podaří odhalit překvapivý motiv nečekaného pachatele?

PŘEDSTAVENÍ HLAVNÍCH POSTAV

VOJTĚCH BOHDANOVSKÝ — JIŘÍ HAVELKA

Přednáší anglickou literaturu na Univerzitě Palackého v Olomouci. Je oblíbeným profesorem, který má respekt. Dokáže se studenty komunikovat otevřeně a s humorem, aniž by se jim podbízel. Vedle své pedagogické práce píše ve volném čase úspěšné detektivní romány. Tato činnost mu však nepřináší uznání mezi některými akademiky, kteří nepokládají za vhodné, aby docent anglistiky na slovnaté univerzitě psal populární, a tudíž pokleslou žánrovou literaturu. Mezi studenty je naopak právě proto uznáván a obdivován. Vojtěch Bohdanovský žije v manželství s o deset let mladší **Hanou Bohdanovskou (Katarzia)**, která byla kdysi jeho studentkou. Původně plánované akademické kariéry se po mateřské dovolené vzdala a rozhodla se intenzivně věnovat výtvarnému umění. Společný byt postupně proměnila v ateliér, kreslí, maluje a snaží se rozšiřovat svůj obzor a rozvíjet svůj talent, o kterém je přesvědčena.

Vojtěch se na její snažení dívá skepticky. To, co byl zpočátku ochoten akceptovat jako manželčino hobby, vidí nyní jako ohrožující chiméru a snobskou hru na bohémství, která nepříznivě ovlivňuje jeho rodinu. Hanka si podle jeho názoru počíná nezodpovědně, nepřináší do rodiny potřebné finance.

To on táhne rodinný rozpočet z nevelkého platu docenta na vysoké škole a občasných honorářů za detektivky, které píše. Zdá se mu, že se jeho žena zabývá pouze sama sebou a zanedbává jak výchovu jejich pětiletého syna Jakuba, tak jeho samotného. Jejich manželství se tudíž nachází v patové situaci, která vyústí v krizi: Hanka jednoho dne odejde rozvíjet svůj talent do Prahy, nastěhuje se do ateliéru k významnému umělci Davidu Skalákovi (Prokop Bartoníček) a nedává o sobě vědět.

SOŇA KOSTKOVÁ — PETRA HŘEBÍČKOVÁ

Je sestra Vojtěcha Bohdanovského. Rovněž působí na Univerzitě Palackého, kde přednáší na katedře bohemistiky. Její manželství s cynickým **Liborem Kostkou (Petr Ostrouchov)**, s nímž má dvě školou povinné děti, Zorku a Adámka, zdegenerovalo v toxický vztah. Ten Soňa udržuje nejen kvůli dětem, ale také z obav ze ztráty existenčního zajištění. Libor pracuje na manažerském postu v prosperující firmě, vydělává dost peněz, a tak pro rodinu zajišťuje slušný životní standard, jehož by Soňa s platem vysokoškolské pedagožky nikdy nedosáhla. Kostkovi bydlí ve vilce v pěkné vilové čtvrti a zjevně nemají nouzi. Rozvod, o kterém Soňa přemýšlí, by ji přivedl na mizinu, nehledě na předpokládanou válku o děti a jejich výchovu. A tak Kostkovi žijí v odcizeném a citově vyprahlém vztahu jako dva nájemníci ve společném domě. Libor se k manželce chová tak, jak mu to vyhovuje: ona se má starat o děti a domácnost a on po ní nic víc nechce. Netráví s ní volný čas ani dovolené. Chová se bezostyšně, jako by žil svobodný mládenecký život, nepokrytě střídá milenky, klidně si je vodí i domů, pokud zde nejsou jeho děti, před nimiž přece jen nechce úplně ztratit tvář.

Inspirována příkladem svého bratra Vojtěcha a z frustrace plynoucí z nešťastného manželství sepíše Soňa potají ironicky laděný erotický román Pozadí událostí. Psaní románu je pro ni určitou terapií, ventiluje v něm svůj přetlak a zároveň si jeho prostřednictvím vyřizuje účty se svým okolím. Když se jej rozhodne nabídnout k vydání, vlastní autorskou identitu skryje za pseudonym. Je si vědoma, jaké pozdvižení by odhalením sebe jako autorky způsobila na pracovišti. Ví, že její bratr Vojtěch musí strpět nejrůznější ústrky, kritické poznámky a zpochybňování odborné kompetence mezi akademiky – a to jen proto, že píše detektivky. Soňa si dokáže představit, co by se stalo, kdyby se ukázalo, že vážená univerzitní pedagožka napsala skandální erotický román, který se stal po svém vydání bestsellerem a předmětem vzrušených debat v médiích a na sociálních sítích – navíc ve chvíli, kdy byla do pozice zvolena nová děkanka s velmi vyhraněným programem.

ALICE KLUSOVÁ — JITKA ČVANČAROVÁ

Je ambiciózní nově zvolená děkanka Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Reprezentuje moderní genderové trendy, o kterých je bytostně přesvědčena, a hodlá je ve svém programu nekompromisně realizovat. Chce vymýtit nežádoucí projevy sexismu ve výuce a zamezit střetům zájmů vyplývajících z intimních vztahů mezi pedagogy a studenty.

Jakkoli mají tyto body jejího programu své opodstatnění, děkanka je prosazuje s přílišnou vehemencí, se sklonem ke generalizaci a direktivně. Působí proto trochu jako slon v porcelánu. Obklopuje se loajálními a ambiciózními úředníky, mezi nimiž vyniká podlézavý a ke všemu ochotný mladý proděkan **Kamil Mrkvička (Petr Vančura)**. Ten pro nové vedení vytváří jakousi novou obdobu kádrového oddělení – shání na zaměstnance nejrůznější informace a kompromitující materiály.

V zásadě dobré věci se těžko prosazují kvůli nešťastným metodám, které děkanka volí. Její plány se začínají drobit a rozpadat pod rukama ve chvíli, kdy život školy zasáhne nečekaná tragédie: smrt sympatické, nadané a půvabné studentky Daniely Horynové (Kamila Trnková), jejíž možnou příčinou je útok sexuálního predátora.

LÍDA STEHLÍKOVÁ — MARTHA ISSOVÁ

Je pětaticetiletá kriminalistka, která žije ve vztahu s **Anetou Vilímkovou (Petra Bílková)**, spolu čekají narození dítěte. Kvůli tomu nemá Lída v mužském kolektivu vyšetřovatelů na růžích ustláno. Musí strpět nejednu sarkastickou či nechápající poznámku.

Zejména její kolega Ondřej Zach (Tomáš Bambušek), syn velmi konzervativního soudního lékaře Karla Zacha (Zdeněk Julina), si neodpustí občasné rýpanec. Jejich obtížná vzájemná komunikace vede k rozdílnému pohledu nejen na svět, ale především na vyšetřování případu zavražděné studentky a členky studentského divadelního spolku.

Lída a Ondřej zastávají rozdílné vyšetřovací verze a vyšetřování se tak brzy začne komplikovat. Ondřej i jeho otec nelibě nesou, že vedením závažného případu pověřil šéf kriminalistů, zkušený Václav Sláma (Jan Slovák), právě Stehlíkovou, a nikoli Ondřeje Zacha. Žárlivost, pocit nedocenení a předsudky vůči odlišné sexuální orientaci tak poznamenávají průběh celého vyšetřování vraždy, jejímž možným motivem je syžet kontroverzního erotického románu Pozadí událostí...

MOJMÍR MÁDLER — LUBOŠ VESELÝ

Je vedoucím katedry anglistiky, šéfem Vojtěcha Bohdanovského (Jiří Havelka) a zároveň jeho dobrým přítelem. Mojmir se před lety rozvedl a nyní žije v otevřeném a nikterak tajném partnerském vztahu se studentkou pátého ročníku **Klárkou Machovou (Sarah Haváčová)**.

Klára je energická a schopná selfmademanka. Na fakultě vede studentský divadelní spolek Falstaff, se kterým se pokouší nastudovat aktualizovanou Shakespearovu komedii Něco za něco.

Po tragické autonehodě přišla Klára o rodiče a musí se umět postarat sama o sebe. Mojmir Mádlér ji vlastně tak trochu adoptoval, pomáhá jí a stará se o ni. Jakkoli je jejich partnerství postavené na lásce, vzájemném respektu a přátelství, jejich nerovný vztah zakládá na oprávněném podezření ze střetu zájmu.

Mojmir s Klárou jsou po nástupu nové děkanky první, kdo se ocitnou v jejím hledáčku. Jejich vztah odporuje zásadám, které děkanka prosazuje, a Mádlérova pozice vedoucího katedry je vážně ohrožena.

JAN HŘEBEJK

POZADÍ UDÁLOSTÍ PSYCHOLOGICKÁ KOMEDIE O MUŽÍCH A ŽENÁCH A PROMĚŇUJÍCÍM SE GENDEROVÉM VZORCI A MĚNÍCÍM SE STATUTU MUŽSTVÍ A ŽENSTVÍ.

Proč jsou detektivky oblíbené?

Protože jsou napínavé a často se odehrávají v zajímavém prostředí nebo mají silné téma.

Baví vás víc jako čtenáře, nebo režiséra?

Spíš jako režiséra. A někdy jako diváka.

Jaký je váš oblíbený detektiv, kniha, autor a film či seriál, po kterém byste vždy sáhl, a proč?

Hercule Poirot? Columbo? Nemám oblíbence. Ale zaujme mě nějaká zajímavá série: Neuvěřitelná nebo Jedna noc.

Zmiňujete, že vás společně s Petrem Jarchovským inspiruje Woody Allen. Odrazil se to i ve ztvárnění minisérie? A jak?

Woody Allen natočil několik filmů, kde detektivku kombinuje s ironickou komedií: Zločiny a poklesky, Tajemná vražda na Manhattanu... V tom je to příbuzné. A také že hlavní postavy jsou vzdělaní lidé z města. Odehrává se to celé na univerzitě v Olomouci.

Jak byste definoval žánr Pozadí událostí, protože to podle vašich slov není typická detektivka...

Je to ironická, vztahová komedie s vraždou.

A co herci? Když držíte scénář poprvé v ruce, začínají vám „naskakovat“ tváře herců, které byste obsadil?

U těchto projektů je casting klíčovou částí: je tam mnoho rolí, rodiny, příbuzní apod. Jde o vysokoškolské učitele a studenty. Vždycky se snažím i trochu překvapit...

Pamatujete si na vaši první spolupráci s Michalem Sýkorou? Jak jste se dali dohromady?

Známe se přes Petra Jarchovského a nakladatelství Paseka, kde vyšel Michalův Případ pro exorcistu. Z toho se pak stal seriál pro ČT Detektivové od Nejsvětější Trojice.

Při samotném procesu natáčení trváte na přesném dodržení scénáře, anebo se děj či postava mohou trochu proměnit?

Vždy hledáme nějaké možnosti, hlavně v dotažení dialogů. To je můj způsob práce. Neliší se to u různých žánrů. S Petrem Jarchovským si v tom rozumíme.

Přál byste si někdy být detektivem-kriminalistou v reálném životě a dopadnout a potrestat všechny padouchy?

Ne. Ve skutečnosti to pro mě není tak přitažlivé a také se nechci potkávat se zlem. Jsem docela spokojen se svou prací.

Setkal jste se někdy se zneužitím profesních pozic ve vaší filmové branži ve vztahu výše postavený muž/žena vs. níže postavený muž/žena?

Nevzpomínám si. Ale nevylučuji, že se tak někdo ve svém týmu chová anebo to tak někdo vnímá. Já se maximálně soustředím na výsledek, za který mám zodpovědnost.

Jak budete vzpomínat na natáčení Pozadí událostí (a to nejen kvůli podmínkám, ve kterých se natáčelo)?

Bylo to obtížné kvůli stresu z pandemie, respirátorům i hygienickým opatřením... Ale zároveň to byla velká euforie, pracovat po takové době a na tak pěkném projektu. Měl jsem pocit dobré energie z herců i štábu, navzdory objektivním vnějším okolnostem.

Jaké jsou vaše další pracovní plány?

Chystám několik televizních projektů. A jeden film.

Vaším poznávacím znamením je pruhované triko. Je to z pověrčivosti, nebo protože ho prostě rád nosíte?

Žiju celoročně na chatě v přístavu a tam to patří. Ale mám už i jiná trička.

PETR JARCHOVSKÝ

POZADÍ UDÁLOSTÍ JE VÍCE NEŽ KLASICKY POJATÁ DETEKTIVKA, SPÍŠ HOŘKÁ KOMEDIE O MEZILIDSKÝCH VZTAZÍCH, PARTNERSKÝCH, MANŽELSKÝCH A PRACOVNÍCH.

Proč jsou detektivky oblíbené?

Jak píše Josef Škvorecký, mimo jiné i autor detektivek a jejich velký obhájce: „Klasická detektivka byla vždycky hrou s omezeným počtem motivů a s určenými pravidly, během vývoje jenom mírně pozměňovanými.“ Hra je tedy podstatným rysem tohoto žánru. A jak dodává Jan Zábrana, autor i překladatel mnoha skvělých detektivních příběhů: „Detektivka je pohádka pro dospělé.“ To vysvětluje oblíbenost detektivky. Lidé vyrůstali na pohádkách, jichž je detektivka pokračováním. A většina lidí si rovněž ráda hraje anebo se hry účastní. Souzním tudíž i s tvrzením spisovatele detektivních příběhů Raymonda Chandlera: „Ukažte mi člověka, který nesnáší detektivky, a já vám ukážu hlupáka; možná chytrého hlupáka, ale přesto hlupáka...“ Jinými slovy, v detektivce jde o radost ze hry, ve které jde, tak jako v pohádce, o elementární víru člověka ve spravedlnost a potírání zla.

Baví vás víc jako čtenáře, nebo scenáristu?

Obdivuji autory tohoto svěbytného literárního žánru. Musí mít zvláštní vybavenost pro konstruování logické struktury vyprávění, musí umět pracovat s napětím i překvapením a musí je dokázat správně dávkovat. Sám bych si na vytvoření originálního detektivního příběhu netroufal, proto jsem rád, že mohu spolupracovat s takto disponovaným autorem Michalem Sýkorou. Do našeho autorského partnerství přináším zájem o charaktery postav, jejich psychologické motivace, jejich vícerozměrnost, zakotvenost v prostředí, ze kterého vyrůstají, a také dialogy, kterými postavy vyjadřují svoji osobnost. Detektivní zápletka je pro mě příležitost, jak poznat určité specifické prostředí, rozkrývání mezilidských vztahů, i těch společenských, které v něm existují.

Jaký je váš oblíbený detektiv, kniha, autor a film či seriál, po kterém byste vždy sáhl, a proč?

Samozřejmě je to zakladatel klasického detektivního žánru Edgar Allan Poe, jeho fenomenální následovnici Agatha Christie a sir Arthur Conan Doyle. Vyrůstal jsem na příbězích reprezentantů americké hard-boiled school Dashiella Hammetta a Raymonda Chandlera, kterým byla detektivka dobrou zámlinkou pro sarkastické vykreslení života moderního městského prostředí, a tato ambice je právem řadí ke klasikům moderní americké literatury. Z moderních autorů mě bavily detektivky Henrika Mankella s melancholickým detektivem Wallanderem nebo trilogie ze skotského souostrovní Vnější Hebridy od Petera Maye. Z televizní seriálové tvorby pokládám za vynikající první a třetí řadu série True Detective, švédsko-dánský Most a skvělé britské série, které staví na bohaté tradici sociálně kritického psychologického žánru, jako jsou Broadchurch či Happy Valley.

Spolupracujete i na výběru lokací či herců, nebo to už není vaše parketa?

Když píšete scénář, tak jste vlastně tím, kdo do značné

míry určuje příští obsazení či prostředí, kde se bude příběh odehrávat. Jsem rád, pokud scénář režiséra a architekta inspirativně nasměruje, a rád se nechávám překvapit, pokud naleznou herecké představitele či prostředí, které předčí mé původní představy.

Jak byste definoval žánr Pozadí událostí, protože to podle vašich slov není typická detektivka...

Ano, Pozadí událostí je více než klasicky pojatá detektivka, spíš hořká komedie o mezilidských vztazích, partnerských, manželských a pracovních. Detektivní zápletka zde je přítomná a věřím, že je napínavá a překvapivá, nicméně slouží jako takový „stromček“, na který se snažíme navěsit „ozdoby“ v podobě portrétů ze života odpozorovaných charakterů, partnerských vztahů a životních situací. Prostředím, ve kterém se příběh odehrává, přesahujeme do specifického žánru univerzitního románu, žánru typického pro anglosaskou literaturu a také s ní související filmovou tvorbu. Oblíbenost tohoto žánru nás s Michalem Sýkorou spojuje, stejně tak jako fakt, že jsme oba dva dlouholetými vysokoškolskými pedagogy, a prostředí, o kterém vyprávíme, dobře známe.

Co si o milostných vztazích mezi pedagogy a studenty myslíte?

V takovém případě jde o krystalický střet zájmů, který vylučuje korektní vztah mezi studentem a pedagogem. Předpokladem korektního pedagogického vztahu ke studentům je profesně odpovědná nezaujatost. Jsme ovšem jenom lidé. Jasně je, že vztah učitele a studenta a milostný vztah se v rámci instituce, jako je vysoká škola, vzájemně vylučují. Nastane-li jeden, musí ten druhý přestat. Zakládá totiž na osobní zaujatost v hodnocení studijních výkonů, na nerovnost kritérií a také na možnost zneužití moci a postavení na straně jedné a vynucování si speciálních výhod na straně druhé.

Chtěl byste někdy vzít spravedlnost do vlastních rukou?

Vyrůstal jsem na westernech, takže ano, často o podobných situacích sním. Rozrazím dveře příslušné instituce, obhlédnu padouchy hadím pohledem a nechám promluvit svůj Smith&Wesson. Jde ovšem pouze o snění; ve skutečném životě máme pro domáhání se spravedlnosti jasně určené instituce. Naším základním právem je právo na spravedlnost. Naším zájmem je pečovat o to, aby tyto instituce fungovaly, což se, bohužel, velice často neděje, jak jsme toho dnes a denně svědky.

Prozradíte, na čem pracujete nyní?

Pracuji na minisériích podle reálných kriminálních případů, které jsou skvěle novinářsky zpracovány, a jako scenárista v nich mám velkou a inspirativní oporu. Věřím, že rekonstrukce událostí, které se kolem nás v nedávné minulosti odehrály, naleznou koproducenty a poslze i diváky...

PETRA HŘEBÍČKOVÁ

BYLO TO PRO MĚ CHVÍLEMI NÁROČNĚJŠÍ NATÁČENÍ, ALE PŘEVLÁDAL HUMOR HONZY HŘEBEJKA, KTERÝ MÁM STRAŠNĚ RÁDA, A OBDIVUJI JEHO KREATIVITU. VE SPOJENÍ TŘEBA S JIRKOU HAVELKOU, SE KTERÝM JSEM HRÁLA, TO BYLA NEJVRAŽEDNĚJŠÍ KOMBINACE.

Co si o postavě vysokoškolské profesorky Soni Kostkové myslíte? Je vám něčím blízká? A rozumíte tomu, proč zůstává v „toxickém“ manželství?

Je to sympatická intelektuálka se smyslem pro humor. Rozumím jejímu otálení. Nerozhoduje jen za sebe. Je matkou dvou dětí a nechce rozbít rodinu. Navíc finančně domácnost táhne především manžel. Soňa ale není žádná poddajná puťka, takže i v tomto směru se věci pohnou. Delší dobu upřednostňovala zájmy rodiny a manžela na úkor těch svých a my se s ní seznamujeme v období, kdy pohár přetekl a ona si pomalu jde za svým. Jinak by ji to už zničilo. Pokud bych ji měla označit jednoduchým razítkem, je to kladná postava, ale musím podotknout, že svatá není. A to mě na ní baví. Důležitý je i její vztah s bratrem, který je jejím nejlepším přítelem a asi největší oporou.

Vaše postava napsala jako jakousi vztahovou autoterapii ironicky laděný erotický román Pozadí událostí. Láká vás také něco takového?

S tou vztahovou autoterapií bych byla opatrnější, i když určitý způsob očištění seberealizace to pro ni rozhodně byl. A co se týče mě osobně, příznám se, že tuhle potřebu opravdu nemám. Pro mě je autoterapií divadlo. Nebo maluji. Umění psát v rodině zastupuje můj partner Matěj Dadák, kterému právě vyšel román Muž bez jazyka. On byl pro mě také částečnou inspirací k této postavě. Čerpala jsem i z toho, jak pozoruji jeho nutkání psát a lásku k literatuře.

Máte ráda detektivky? Jaké?

Mám je ráda, ale nejsem přímo hltáč detektivek. Tedy ten zájem upadá spíše s věkem. V mládí mě detektivky fascinovaly hodně. V Pozadí událostí mě moc bavila žánrová rozmanitost a spektrum témat. Silná detektivní zápletky ještě znásobila mé zaujetí, že jsem ty čtyři díly přečetla jedním dechem.

Setkala jste se někdy se zneužitím profesních pozic ve vaší filmové a divadelní branži ve vztahu výše postavený muž/žena vs. níže postavený muž/žena či obráceně?

Naštěstí nijak zásadním způsobem, kdy bych cítila třeba vydírání a podobně. Párkrát jsem se setkala spíše s takovými trapnými pokusy některých mužů využít svou pozici, ale nikdy to nebylo nic fatálního. Několik horších historek jsem slyšela od kolegů, většinou kolegyň, takže se to pořád děje. I když si naivně myslím, že dnes už méně. Doufám.

Po jakém druhu literatury sáhnete ve volném čase?

Je pravda, že v poslední době spíš sáhnu po literatuře vzdělávací nebo seberozvojové. Pokud si už konečně udělám čas na beletrii, vyhledávám spíše téma psychologické a vztahové. Ale upřímně, vymezit určitý druh oblíbené literatury je docela těžké a vlastně se mi do toho moc nechce. Záleží na období.

Jak budete vzpomínat na natáčení Pozadí událostí?

V první řadě se mi vybaví úžasná partneri. Bylo to pro mě chvílemi náročnější natáčení, ale převládal humor Honzy Hřebejka, který mám strašně ráda, a obdivuji jeho kreativitu. Ve spojení třeba s Jirkou Havelkou, se kterým jsem hrála, to byla nejvražednější kombinace. Natáčení budu mít určitě spojeno i s Olomoucí, kdy jsem měla konečně více času město trochu poznat, i když v rámci lockdownu jen povrchně. Určitě se ráda do tohoto obdivuhodného města vrátím.

JIŘÍ HAVELKA

POSTAVOU VOJTĚCHA BOHDANOVSKÉHO JSEM ZÁROVEŇ NAVÁZAL NA PŘEDCHOZÍ SPOLUPRÁCI S JANEM HŘEBEJKEM. SPOLUPRÁCE S NÍM MI VYHOVUJE, JE TO TAKOVÉ NEUSTÁLÉ ZATÁPĚNÍ POD KOTLEM...

Inspirovala vás ke ztvárnění role i vlastní „profesorská“ zkušenost z DAMU? Nakolik se lišila od reality?
Inspirovala mě v nějakých reáliích akademického světa, ale nijak konkrétně. Asi především v určité terminologii nebo v žabomyších válkách na akademické půdě.

Čelil jste jako profesor na vlastní kůži i ovlivňování ze strany studentek?
Já nejsem profesor, jen docent, ale nezažil jsem to.

Čím je vám postava Vojtěcha Bohdanovského blízká?

Así tím, že chce dělat to, co ho baví. A zároveň se snaží nějak smysluplně naplnit roli otce, ideálně i manžela. A všechno skloubit. A úplně se mu to nedaří.

Jak jste vycházel se svým „seriálovým“ synem?

Jakub byl úplně perfektní, myslím, že nás dost spojoval ironický humor. A při večerních a nočních natáčeních byl o dost méně unaven než já.

Kdybyste si měl vybrat mezi filmem a divadlem, co by zvítězilo a proč?

Divadlem žiju prakticky od dětství, cítím se s ním zcela svázan. Ale na střední škole jsme založili JSAF, což byl Jihlavský spolek amatérských filmařů, a díky tomu, že jsme si mohli půjčit na gymplu takovou velkou kameru na VHS kazety, jsme natáčeli pod hlavičkou JSAF amatérské filmy. A ty pak pouštěli na festivalu amatérských filmů Hliníkový Vilém, který jsme založili právě proto, abychom mohli ty filmy někde pouštět. Mám rád oboje. U filmu se ale pořád vnímám spíš jako věrný fanoušek. Divadlo je víc tělesné. Dostane se vám pod kůži.

Je vám bližší klasický detektivní žánr, nebo tento formát s přidáním komediálních prvků?

Nemám žánrové preference, pro mě je podstatné, aby to prostě byl tvar, který s divákem nějak komunikuje a není uzavřen sám do sebe. Čemuž komediální prvky mohou pomoci.

Vaše postava píše ve volném čase detektivní romány – co vy a tento žánr?

V dětství jsem prakticky četl jen detektivky. Nebo takhle: prošel jsem obdobím foglarovek i mayovek, ale když jsem objevil detektivky, a to díky babičce, která nic jiného nečetla, byl jsem zcela lapen. Nejdřív samozřejmě nedostižným Sherlockem Holmesem, ale potom i dalšími figurami literárně detektivního žánru, jako je slečna Marplová nebo otec Brown.

Jak budete vzpomínat na natáčení Pozadí událostí?

Byl to nejlepší možný způsob trávení lockdownu.

MARTHA ISSOVÁ

KOMBINACE KRIMINALISTKA—LESBA—HŘEBEJK JE NĚCO, CO JSEM ROZHODNĚ CHTĚLA ZAŽÍT. A DOBRĚ JSEM UDĚLALA! BYLA TO NESMÍRNĚ RADOSTNÁ, INSPIRATIVNÍ A NABÍJECÍ PRÁCE.

Myslíte si, že to mají nejen jinak sexuálně orientované a obecně ženy v životě těžší? A proč?

To je velmi těžká otázka a nejsem si jista, jestli na ni budu umět dát jednoznačnou odpověď. Na světě je bohužel stále mnoho míst, jako například islámské státy a Rusko, kde ženy nemají stejná práva jako muži a kde za přihlášení se k jiné sexuální orientaci hrozí kruté tresty. S takovým přístupem hluboce nesouhlasím a považuji ho za tmářský a scestný. Jsem pro rovná práva a svobodu projevu pro všechny, vyjma extremistických, nacistických a teroristických skupin, a odjakživa nesnáším, když je někdo jakkoli utlačován. Nicméně věřím, že muž a žena jsou odlišní a mají zde na světě různé úkoly, pro které jsou oba jinak uzpůsobeni. A vidím jako slepou cestu snažit se tyto dva světy zestejnít, tedy smazat ty zajímavé rozdíly mezi námi, které nás v přírodě už tak dlouho vzrušují a inspirují. Všichni máme život těžký, každý z nás jinak, ale drtivá většina s nějakým protivenstvím bojuje a těžkosti překonává. A já jsem přesvědčena o tom, že my ženy, díky tomu, že rodíme děti a pečujeme o ně, umíme snášet bolest, hledat kompromisy a shodu, se s těmi těžkostmi často dokážeme srovnat s větší lehkostí než někteří muži. A v demokratickém světě si myslím, že není třeba podmiňovat přihlášení se na filmový festival nebo oscarovou soutěž množstvím žen a homosexuálů v titulcích. Naopak mě jako ženu a nejlepší kamarádku homosexuála takový přístup uráží.

Čím je vám postava Lídy Stehlíkové blízká?

Myslím, že jsme si celkem podobné v obličejí, obě máme otce z Blízkeho východu a kudrnatou dceru. Já tedy, na rozdíl od Lídy, dvě.

Žárlivost, pocit nedocenení a předsudky vůči odlišné sexuální orientaci poznamenávají celý příběh minisérie. Děje se to bohužel i v reálném životě. Jaké je vaše doporučení, jak tomu čelit?

Musím říct, že já se většinu času pohybuji mezi lidmi, kteří jsou tolerantní a otevření, a každé setkání s někým, kdo nerespektuje svobodné vyjádření jiného člověka, je pro mě frustrující zážitek. Je pro mě nesmírně těžké pochopit, jak někdo může nepřijmout jiného člověka pro jeho sexuální orientaci, a dokonce si myslet, že má právo mu něco takového zakázat nebo ho na základě toho trestat. Žárlivost a pocit nedocenení jsou staré jako lidstvo samo. A cesta ze všeho zla ven vede, podle mého, přes pravdu a lásku, vzdělání a rozhled. Pokud se mě ptáte na doporučení, pak jediné snad: nevolte SPD Tomia Okamury. To by se všechno to neštěstí ještě prohloubilo.

Setkala jste se někdy se zneužitím profesních pozic ve vaší filmové a divadelní branži ve vztahu výše postavený muž/žena vs. níže postavený muž/žena či obráceně?

Setkávám se s tímto druhem zneužívání pozic neustále. Řekla bych dokonce, že denně. Uplynulých deset let. Celou tu dobu, co žiju s režisérem Davidem Ondříčkem.

Máte ráda detektivky? Jaké?

Detektivky jsou pro můj život naprosto zásadní! Přivedly mě totiž ke knihovně mých rodičů. Pamatuju si přesně to léto, bylo mi asi dvanáct a hrozně jsem se nudila na chalupě. Nikdo z dětí kolem tam zřejmě tou dobou nebyl a já se nějak plácala po domě, až moji pozornost přitáhla část knihovny, kde byly všechny ty „Tříkrát“ z edice Odeonu. „3x život a skutky soudce Ti“, „3x Perry Mason“, „3x slečna Marplová“, „3x záhady starého Londýna“, „3x Maigret a neochotní svědkové“, ale hlavně a především „3x Phil Marlowe“ Raymonda Chandlera. Ten dodnes patří na absolutní vrchol mého detektivního žebříčku. A od té doby vím, že se nemusím bát stáří, protože pokud mi oči budou sloužit, budu si moct číst a číst a číst...

Po jakém druhu literatury sáhnete ve volném čase?

Sahám po jakékoli literatuře. S malými dětmi je tedy volného času na čtení méně, než by se mi líbilo, ale kradu si alespoň malé chvilky. Teď jsem dočetla skvělou knihu „Mimochodem“ Woodyho Allena a začala „Dvanáct pravidel pro život“ Jordana B. Petersona. Také mě v poslední době velmi potěšila kniha „Vítejte v Autistánu“ od Josefa Schovance a z beletrie „Pohřbený obr“ Kazua Ishigura. A prokládám detektivkami. Jo Nesbø, Robert Galbraith alias J. K. Rowling, Peter May, Stieg Larsson a samozřejmě dávná láska Agatha Christie, ta se člověku nikdy neomrzí.

Jak budete vzpomínat na natáčení Pozadí událostí?

Na natáčení minisérie Pozadí událostí budu vzpomínat s láskou, protože pro mě v té zvláštní době bylo zdrojem radosti, kreativity, srandy a dobrých setkání. A taky jsem si užívala cesty vlakem na natáčení v Olomouci, při kterých jsem měla čas číst si. A Olomouc samotnou, přestože bylo ještě téměř všude zavřeno a zima. I tak jsem znovu viděla a cítila, jak krásné a zajímavé město to je.

KATARZIA

MOJE PÍSEŇ TICHO JE VYJÁDRĚNÍM NEVYŘČENÝCH SLOV, KTERÉ S DRUHÝM ČLOVĚKEM V INTIMNÍ ROVINĚ SDÍLÍME, VÍME O NICH, A PROTO JE NEMUSÍME VYSLOVIT.

Jak jste se k roli Hany Bohdanovské a ke spolupráci s Janem Hřebejkem dostala? Proč jste se rozhodla roli vzít?

Na casting mně pozvala Maja Hamplová. V době, kdy se to stalo, jsem si říkala, že to bude zábava, a navíc to bylo od Maji velmi velkorysé. Stále jí děkuji za tento nápad.

Je to vaše první herecká zkušenost?

Není první. V jednadvaceti jsem měla roli ve slovenském seriálu Gympel (ale nebyl to úplně vydařený projekt). Mívala jsem v divadle menší role, když jsem vyrůstala, ale pak jsem se od herectví odklonila, protože jsem se v něm necítila jako doma.

Hudbu i texty jste dělala pro Slovenské národní divadlo pro hru Antigona, za kterou jste získala cenu Dosky 2018 v kategorii Nejlepší scénická hudba. Nyní komponujete hudbu pro Pozadí událostí. Je to vaše první televizní či filmová zkušenost? A nakolik se liší od té divadelní?

Je to první zkušenost s hudební prací k filmovému obrazu. Už jsem složila titulní skladbu k filmu Piata loď, který byl oceněn na Berlinale. Rozdíl je v tom, že pro divadlo jsem psala hudbu. Texty podle předlohy Sofokla, ve kterých jsem se snažila najít dramaturgicky záchytné body, z nichž by celý koncept písniček mohl vycházet. V představení zároveň hrají naživo, a tím pádem mohu zachovat jejich důraz. Pro Pozadí událostí sice píšu i texty, ale hudbu se snažím komponovat zejména instrumentální, což je pro mne ještě větší výzva.

Vystudovala jste divadelní produkci, filmovou scenáristiku a dramaturgii na Filmové a televizní fakultě VŠMU v Bratislavě, ale věnujete se primárně hudební tvorbě. Proč?

Produkci jsem studovala pouhé dva roky. Vždy mi bylo bližší psaní, scenáristika a dramaturgie (a také jsem je dostudovala). Hudbu jsem začala skládat až během studia scenáristiky a také mi to v mém případě dávalo větší smysl. Do té doby jsem totiž hrála na hudební nástroje, a až když jsem začala skládat písně, dostal se pocit, že je to to, co už dlouho hledám. V nich se totiž spojuje moje vášeň pro psaní, přemýšlení a hudbu.

Co si o postavě Hany Bohdanovské myslíte a jak se vám hrála?

Myslím si, že tato postava je složitá. Je pro mne předobrazem ženy, pro kterou je náročné skloubit mateřství a naléhavé potřeby tvořit a vyjadřovat se prostřednictvím umění – práce. Postava může působit negativně, ale dokážu se s jejím vnitřním konfliktem ztotožnit. Pro mnoho rodičů to ale může být nepochopitelné. Mezi námi žije mnoho žen, které přesně s tímto pocitem bojují, bojí se selhání, anebo dokonce od dětí musely odejít. Pár jich znám a snažím se jim porozumět. Okolí je odsuzuje a považuje za netvory. Ale nic není tak jednoduché, jak to na první pohled vypadá. Obzvlášť v době pandemie je na matky kladený enormní tlak v podobě péče o děti v kombinaci s prací z domova. Tento stát bere s naprostou samozřejmostí a jako fakt, že ženy-matky pracují i za několik lidí najednou. Nikdo nemyslí na to, jak jim s touto zátěží pomoci. Je důležité, abychom si všimli, jaké je postavení žen a matek v našich zemích, jak mají ženy neustále o desítky procent nižší mzdy, jak berou zaměstnavatelé ženy jako druhotnou pracovní sílu, na kterou se nedá vlastně spoléhat, protože „přece budou mít nebo mají děti“. Na druhou stranu mít děti by nemělo být považované za problém, protože reprodukce je přirozená věc a společnost ji potřebuje. Systém a firemní politika mnohých zaměstnavatelů jsou stále nastavené na znevýhodňování žen. Postava Hanky je trochu extrémní příklad toho, že je pro člověka někdy velmi těžké rozhodnout se, co je pro něj prořadé.

Nebylo vám – jako Kataríně – líto opustit svého syna a odejít za vlastní kariérou? Jak jste se svým „seriálovým“ synem vycházela?

Zcela upřímně, můj „seriálový“ syn byl osobnost sama o sobě a občas jsem měla pocit, že je starší než já. Jsem ráda, že jsem se s ním mohla potkat.

Proč jste se rozhodla žít v České republice?

Rozhodla jsem se žít v Praze, protože úroveň kultury a vzdělanosti obecně je tu na úplně jiné úrovni než na Slovensku. Jiná česká města až tak moc nenavštěvuji, tudíž neumím posoudit, jaké je to žít v Čechách všeobecně.

Jak budete vzpomínat na natáčení Pozadí událostí?

Rozhodně v dobrém, byla to zábava.

Kdybyste byla postavena před rozhodnutí vybrat si mezi hudbou a herectvím, co by zvítězilo?

Před takové rozhodnutí určitě postavená nebudu, necítím se být herečkou a moji potřebu tvořit v oblasti hudby a textů nic nepřekoná.

PETR OSTROUCHOV

KDYŽ VIDÍM, KOLIK NESPRAVEDLNOSTI A NEPOTRESTA(TEL)NÉHO ZLOČINU KOLEM BUJÍ A JAK S TÍM SVĚTSKÉ SPRAVEDLNOSTNÍ ORGÁNY NIC NE(NA)DĚLAJÍ, PŘEDSTAVUJU SI, JAK JDU A VYŘÍDÍM TO SÁM.

Jak jste se k roli Libora Kostky vůbec dostal? Protože jste známý jako renomovaný právník a hudebník...

Castingová režisérka a producentka Maja Hamplová dostala od Honzy Hřebejka za úkol jednu z rolí obsadit typově „někým jako Ostrouchov“, tak jsem víceméně z recese vyrazil na casting, aby měli referenci, jak by onu roli zahrál Ostrouchov. Nikdy předtím jsem na castingu nebyl, bral jsem to víceméně jako výlet do neznámých krajin – a moc jsem si to užil. Výsledek ovšem je, že hraju jinou roli, než byla ta, kterou jsem na castingu zkoušel. Musím tedy zdůraznit, že Libor Kostka není ten, kdo je „typově jako Ostrouchov“.

Je to vaše první herecká role?

Dosud jsem se vyskytl před kamerou maximálně se dvěma slovy nebo jako epizodista či hudebník v pozadí. Tohle je rozhodně první role, která se dá nazvat „hereckou“.

Můžete svoji postavu cynického podnikatele popsat? A je vám alespoň něčím sympatický?

Ne, není mi vůbec ničím sympatický, ale zahrál jsem si ho s chutí a s citem pro všechny jeho úchylky.

Co byste lidem jeho stříhu přál?

Aby zažili to, co sami činí druhým.

Setkal jste se někdy se zneužitím profesních pozic ve vaší právnícké/hudební/filmové/divadelní branži ve vztahu výše postavený muž/žena vs. níže postavený muž/žena či obráceně?

Nesetkal. V žádné z mých profesí, kam až moje osobní zkušenosti sahají, jsem genderovou nerovnost nezaznamenal.

Máte rád detektivky? Jaké?

Občas se do nějaké knižní či seriálové ponořím. Buď jsou to nějaké severské temnoty jako Most, Trapped nebo Milénium, nebo na druhé straně spektra klasické anglické žánrovky jako Holmes, Perry Mason, Columbo, Dalgliesh atd.

Po jakém druhu literatury sáhnete ve volném čase?

Po čemkoli! Na čtení nemám v běžném provozu moc času, tak nakupuju a vrším komín, ze kterého si pak vezmu pár knih na dovolenku nebo na prázdniny. Beletrie i faktografie, rozhovory, prostě cokoli.

Přál byste si vzít někdy spravedlnost do vlastních rukou?

Dost často mě to napadá! Když vidím, kolik nespravedlnosti a nepotresta(tel)ného zločinu kolem bují a jak s tím světské spravedlnostní orgány nic ne(na)dělají, představuju si, jak jdu a vyřídím to sám. Je to ale spíše filmová představa.

Jak budete vzpomínat na natáčení Pozadí událostí?

Zní to jako oblíbená floskule, ale mě to velmi bavilo a moc jsem si to užil. Šel jsem totiž na plac s tím, že odpovědnost je „na nich“, když si mě vybrali, aniž bych jim já sám sliboval nějaké herecké dovednosti, nenastoupila na mě ani tréma a stres. Těšil jsem se na spolupráci s herci, se kterými jsem sdílel scény – s Petrou Hřebíčkovou a Jirkou Havelkou, pochopil jsem, že se dost často mění obsah dialogů, takže jsem se pak už přestal i dopředu učit a vyzkoušel jsem si vzít do hry i náhodu a improvizaci. Rád se ještě někdy zúčastním, bude-li o to někdo stát!

JITKA ČVANČAROVÁ

**BYLO MI CTÍ A ČIROU RADOSTÍ SE OPĚT POTKAT S HONZOU HŘEBEJKEM. VŽDY, KDYŽ SPOLU PRACUJEME, CÍ-
TÍM NAPROSTOU SVOBODU A SOUZNĚNÍ, ČEHOŽ SI VELMI CENÍM. MÁME BLÍZKÝ SMYSL PRO HUMOR, TAKŽE
JE TO VŽDY NEZAPOMENUTELNÁ JÍZDA! BYLA TO PRO MNE KRÁSNÁ PRÁCE S LASKAVÝM ŠTÁBEM.**

Můžete svoji postavu ambiciózní, přes mrtvolu jdoucí ženy popsat? A je vám alespoň něčím sympatická?

Upřímně? Postava paní děkanky mi dala zabrat! Byla to k ní dlouhá a ne zcela jednoduchá cesta. Snad jsem jí vdechla život a humor, který bude diváky zajímat a bavit.

Myslíte, že její chování a postoje jsou v dnešní době časté?

Lehkou inspirací jsem měla v současné politické scéně, tak nechám diváky hádat...

Jak budete vzpomínat na natáčení Pozadí událostí?

Musím poděkovat všem za naprosto skvělou spolupráci, zvláště ještě společnosti Casting by Maja. V nelehké covidové době ukázali pravou lidskou tvář, vlídnou a profesionální. Všichni byli oporou, což se nezapomíná. Teď už si jen přát, ať je divák vtažen do příběhu, cítí emoce – a je vyhráno.

PETR VANČURA

**POZADÍ UDÁLOSTÍ VE MNĚ ZŮSTANE NAVŽDY SPOJENÉ S MĚSTEM OLOMOUCÍ A JEHO ZIMNÍ
LOCKDOWNOVOU NE/KRÁSOU.**

Jak jste se k roli dostal a jaké byly důvody ji vzít?

Normálně jsem byl osloven, abych se zúčastnil castingu, což jsem taky z několika důvodů udělal. Úhlavním motivem mé snahy získat tuhle roli byl krásně a vtipně napsaný dialog a samozřejmě také fakt, že režisérem byl Jan Hřebejk. Čekám, že do deseti let bude všechno jinak, ale zatím stále nepatřím k hercům, kteří obrážejí jeden konkurz za druhým. Za prvé jsem si už stanovil svou kvalitativní hranici, pod kterou nechci jít, a za druhé – stále ještě není plně objeven můj nezměrně široký potenciál filmového herce.

Čím vás postava bezpáteřního, ambiciózního, avšak nepříliš inteligentního člověka zaujala?

No právě tou jeho inteligencí, která je zcela ve službách jeho ambicí šplhat výš a výš. Kamil rozhodně není hlupák, je to spíš stratég s pokřivenými hodnotami a sociálním cítěním. Je krapet, jak to říct slušně..., klíště a koko(s). Ale to, že je někdo klíště a koko(s), je jistě jen důsledkem něčeho, čemu by se bývalo dalo předejít. Na nejvyšších politických pozicích je pár takových, a přitom jsem přesvědčen, že by stačilo, kdyby je v dětství víc mazlili a třeba taky včas podchytili šikanu ve školce a ve škole, a nemuselo by docházet k takovým smutnostem. Apeluji tedy na všechny rodiče, aby se víc věnovali svým dětem a poskytli jim láskyplné zázemí!

Setkáváte se často s takovými lidmi v běžném životě? Jaká je vaše obrana vůči jejich invazivnímu chování?

Ani ne. Do své blízkosti si takové lidi nepouštím, ale občas na mě někdo takový vykoukne třeba z novin nebo ze zpráv. Měl jsem tendenci se tomu vyhýbat, teď se to naopak snažím vydržet. Je to podobné jako s otužováním. Ta konfrontace mě posiluje a zároveň, při hlubším zamyšlení, mi to umožňuje chování takového člověka pochopit. To je pak užitečné nejenom proto, že jsem herec, který by měl být jakýmsi odborníkem na motivy lidského počínání, ale taky pro případ, že na nějakého blbce někdy narazím.

Po jakém druhu literatury sáhnete ve volném čase?

Cokoliv s přesahem. Jde mi primárně o hloubku, ne o zábavu. Po něčem, co spíš klade otázky, než jenom krátí dlouhou chvíli. Rád přemýšlím, bádám, objevuji, prohlubuji.

Jak budete vzpomínat na natáčení Pozadí událostí?

Pozadí událostí ve mně zůstane navždy spojené s městem Olomoucí a jeho zimní lockdownovou ne/krásou. V časech volna jsem různě posedával, kde se dalo, pil jsem kafe a mrznul. Můj parfém, který voní jako kadidlo, vábil bezdomovce, kteří si mysleli, že studuji na kněze, a spatřovali ve mně oběť jejich proseb. Asi to bylo tím městem, ale já fakt dal jedné žebračce 500 korun cash. Nevím, co mě to popadlo, protože jinak jsem celkem lakomý. Běžel jsem k bankomatu přes půlku města s obavou, že nepočká a odejde, a když jsem jí ty peníze dal, tak si je strčila do kapsy a vyčítavě řekla: To je málo, já potřebuju dva tisíce.

Taky budu s oblibou vzpomínat na režisérskou práci Honzy Hřebejka, která mě ze začátku vlastně až překvapila jakousi punkovostí, ale pak jsem prokoukl, že jde o promyšlenou hravost a velkou dávku svobody, jakou si dovolí jen sebevědomý (své profese znalý) jedinec. Velká inspirace!

No a taky na mou kolegyni Jitku Čvančarovou, která mě ohromila svým klaunstvím a tím, jak do věcí jde naplno, a se kterou jsme začali vytvářet takovou dvojici, že bych se to naše duo nebál rozepsat do nějakého dalšího seriálu. Možná že je ale dobře, že jsme skončili zrovna v tom nejlepším, protože je to lepší než skončit v tom nejhorším...

MAJA HAMPLOVÁ A MATĚJ CHLUPÁČEK

Jak jste se jako producenti dostali ke spolupráci s Janem Hřebejkem a zrovna na tomto projektu?

Oba: Se scénáři nás oslovil přímo Petr Jarchovský, nám se moc líbily a po setkání s Honzou Hřebejkem jsme všichni zjistili, že je nám spolu dobře. Že se nám hezky tvoří a celkově společně je. Začátek naší spolupráce byl tedy úplně přirozený.

Jakým způsobem jste hledali lokace a jaký je klíč pro jejich výběr?

Oba: Minisérie se odehrává v Olomouci, takže už to zásadně určovalo výběr lokací. Honza Hřebejk má s natáčením v Olomouci už mnoho zkušeností a hodně míst zná. Soustředili jsme se pak hlavně na to, jak najít správné lokace v Praze, které by se s Olomoucí správně provázaly.

Obsazení herců bylo společným dílem vaším a režiséra Hřebejka, nebo jak probíhalo?

Maja Hamplová: Zažila jsem obsazování projektu s Honzou poprvé a každému castingovému režisérovi bych to přála. Honza má rád práci s neherci, což skvěle rozšiřuje možnosti castingu, a je to vážně radost. Proto máme v minisérii třeba Katarzii, Petra Ostrouchova nebo Prokopa Svobodu. U herců to bylo krásné doplňování, dlouhá sezení a přemýšlení nad správnými kombinacemi. U studentů také možnost ukázat Honzovi někoho úplně nového a studentská parta, tedy stejně jako zbytek celého castu, fungují úplně skvěle.

Byl pro vás některý z obsazených herců překvapením a proč?

Oba: Překvapením úplně ne. Ale byla spíš radost pozorovat, jak skvělí jsou. Máme velkou radost z dvojice Petr Vančura a Jitka Čvančarová, celá detektivní partička v čele s Marthou Issovou je úžasná a Zdeněk Julina je prostě talent.

Jak moc zasáhla protikoronavirová opatření do natáčení?

Oba: První vlna covidu přišla ve fázi finalizování příprav natáčení a minisérii jsme museli o tři čtvrtě roku odložit. Podmínky to ztížilo, každé tři dny jsme testovali téměř celý štáb, nebylo to jednoduché, ale dotočili jsme bez další „covidové pauzy“.

Na co budete nejmíc vzpomínat?

Oba: Asi na společnou radost, když se začalo točit po tak dlouhé pauze. Bylo cítit, že jsme všichni vděční, že můžeme pracovat, na place byla v první dny až taková slavnostní radostná atmosféra.

Jak dlouho trval vývoj projektu?

Matěj Chlupáček: Byly to nějaké dva roky, na námětech ale Petr Jarchovský společně s Michalem Sýkorou pracovali již dávno předtím. Za námi pak přišli s již napsanými scénáři všech čtyř epizod v prvních verzích. Nám se projekt líbil, a tak jsme následně oslovili kreativního producenta Jana Lekeše z České televize a začali společně pracovat na dalších verzích scénářů.

Setkala jste se někdy se zneužitím profesních pozic ve vaší filmové branži ve vztahu výše postavený muž/žena vs. níže postavený muž/žena či obráceně?

Maja Hamplová: Nesečkala jsem se přímo se zneužitím profesních pozic, to bylo spíš téma na vysoké škole, ale často se setkávám s tím, že jako producentka žena vedle Matěje – producenta muže – bývám přehlížena, a stojí hodně energie si svoje místo obhájit. Musím ale říct, že jsem byla třeba z přístupu Honzy Hřebejka i Petra Jarchovského hodně nadšená. Fungovali jsme jako rovnocenní partneři, což bylo příjemné.

Jsou detektivky váš oblíbený žánr? Ať už v literatuře, filmu či seriálech? Pokud ano, můžete nám dát nějaké tipy na to, co vás bavilo?

Maja Hamplová: Nedá se říct, že bych detektivky nějak extra vyhledávala, asi i proto jsem ráda, že Pozadí událostí detektivka úplně není. Ale několik oblíbených mám – v poslední době za všechny Mare z Easttownu. Matěj Chlupáček: Osobně jsem velký fanoušek detektivního žánru, a to především v seriálech, kde kriminální zápletky neslouží jen jako tajemství k vyřešení, ale především jako rozehrávka pro objevování zajímavých charakterů. Z mých nejoblíbenějších posledních let je to třeba britská série Happy Valley, Ostré předměty, Sedmilhářky anebo Mindhunter. Z klasik pak rozhodně Twin Peaks a legendární Columbo.

Prozradíte, na čem pracujete nyní?

Oba: Společně teď natáčíme Matějův celovečerní film Úsvit, scénář napsal Miro Šifra a tam teď hrneme hodně naší energie. Do toho se začal vysílat seriál o Ivetě Bartošové v režii Michala Samira, vyrábíme animovaný film Život k sežrání.

Maja Hamplová: Já pracuju ještě na dokumentárním filmu o ženě, kterou bývalý partner polil kyselinou. Je toho teď hodně, ale máme z toho všeho radost.

KDO JE KDO

JAN HŘEBEJK

Jan Hřebejk (1967) vystudoval na FAMU obor scenárista, dramaturg. Roku 1993 natočil svůj první celovečerní snímek Šakalí léta, který ho zařadil mezi nejvýznamnější české režiséry. Na kontě má dlouhou řadu mimořádně úspěšných filmů, většinu z nich ve spolupráci se scenáristou (a bývalým spolužákem) Petrem Jarchovským, mj. Šakalí léta, Pelíšky, Musíme si pomáhat, Pupendo, Horem pádem, Kráska v nesnázích, Medvídek, U mě dobrý, Kawasakiho růže, Nevinnost, Líbánky, Učitelka, Zahradnictví a další, TV seriálů, např. řady Detektivové od Nejsvětější Trojice, Až po uši, Rédl atd. Kromě filmové a televizní práce se příležitostně věnuje i divadelní režii.

PETR JARCHOVSKÝ

Petr Jarchovský (1966) vystudoval scenáristiku a dramaturgii na pražské FAMU, kde dosud působí jako pedagog. Jeho spolupráce s přítelem z gymnázia, režisérem Janem Hřebejkem, začala již na filmové škole, kde absolvoval scénářem k filmovému muzikálu Šakalí léta podle povídek Petra Šabacha. Z této spolupráce vzešly další úspěšné filmy, např. Pelíšky, Pupendo, Musíme si pomáhat, Horem pádem, Kawasakiho růže, Kráska v nesnázích, Učitelka a TV seriál Detektivové od Nejsvětější Trojice. Filmy Musíme si pomáhat a Želary, natočené podle jeho scénářů, byly nominovány na cenu Oscar za neanglicky mluvený film.

MICHAL SÝKORA

Michal Sýkora (1971) je český spisovatel, literární teoretik a vysokoškolský pedagog. V současnosti působí na Katedře divadelních a filmových studií Univerzity Palackého v Olomouci. Debutoval v roce 2012 románem Případ pro exorcistu, jenž zahájil úspěšnou sérii s komisařkou Výrovou a na který navázaly další knihy Modré stíny (2013), Ještě není konec (2016), Pět mrtvých psů (2018) a nejnověji trilogie povídek Nejhorší obavy (2020). Sýkorovy romány se staly předlohou cyklu televizních minisérií Detektivové od Nejsvětější Trojice (2015–2019, scénáře Petr Jarchovský, režie Jan Hřebejk a Viktor Tauš), které vzbudily velký divácký a kritický ohlas a prodaly se i do zahraničí. Kromě románů napsal Michal Sýkora spolu s Petrem Jarchovským pro Českou televizi scénář k minisériím Živé terče (2019).

Režie: Jan Hřebejk

Scénář – námět: Michal Sýkora

Scenárista: Petr Jarchovský

Kamera: Lukáš Milota

Střih: Vladimír Barák

Architekt: Milan Býček

Hudba: Katarzia

Mistr zvuku: Ivo Broum

Producenti: Maja Hamplová, Matěj Chlupáček, Barletta

Výkonný producent: Jiří Holan, Barletta

Kreativní producent ČT: Jan Lekeš

Výkonný producent ČT: Ilona Jirásková

Hrají: Jiří Havelka, Katarína Kubošiová – Katarzia, Petra Hřebíčková, Jitka Čvančarová, Martha Issová, Petr Ostrouchov, Mark Kristián Hochman, Tomáš Bambušek, Zdeněk Julina, Jan Slovák, Petr Vančura, Luboš Veselý, Petra Bílková, Kamila Trnková, Sarah Haváčová, Jessica Bechyňová, Natálie Otáhalová, Vojtěch Vodochodský, Oskar Hes a další

V minisérii byla použita výtvarná díla umělců Prokopa Bartoníčka, Aleše Brázdila, Lenky Chánové, Lenky Klodové.

POZADÍ UDÁLOSTÍ

KONTAKT PRO MÉDIA

JOHANA TURNER

Mob.: +420 606 232 055

Johana.Turner@ceskatelevize.cz

© Česká televize 2022

www.ceskatelevize.cz

FOTOGRAFIE

www.ceskatelevize.cz/ePress

pavel.kral@ceskatelevize.cz

VIDEOKLIP TICHŮ, KATARZIE:

<https://bit.ly/3PzFwMd>